

OM AT VÆRE DIGTER

AF DAN TURÉLL

Jeg ved ikke rigtigt hvordan det gik til, men da det kom til stykket blev jeg altså digter. Hverken, som min far havde tænkt sig, elektriker som han, eller som min mor i sit stille sind havde planlagt, lærer – men altså digter, og jeg går ud fra det er en lige så (eller lige så lidt) respektabel branche som alle andre, selv om den somme tider kan virke lige så håbløst antikveret som at være skorstensfejer i oliefyrenes og elovnenes tid eller lirekassemand omringet af jukeboxe og synthesizers.

Det er et udmærket job, og jeg er tilfreds med det – og er forøvrigt også nødt til at være det, eftersom der ikke er andet jeg kan. Men det har også sine problemer, og dem skal jeg ikke lægge skjul på. Det er ligesom folk venter sig ganske specielle ting af en digter. For eksempel at man bor i et elfenbenstårn. Et elfenbenstårn, fru Heilbunth, nu be'r jeg Dem! Som om nogen kunne få råd til det med de priser man har på elfenben nu om dage, nu da alle de gamle elefant-stødtands-depoter i Sydafrika for længst er tømt af aggressive hvide imperialister med Cary Grant og Kirk Douglas i spidsen! Og så mig der bor i Istedgade, midt imellem alle live-show'ene og natværtshusene – et elfenbenstårn kunne sandelig se kønt ud der!

Nå, elfenbenstårnet er nu nok ikke så alvorligt ment. Værre er straks den transformation der sker inden i visse andre folk så snart de ser én. Hvis Kristen Poulsgaard – men ikke bare han – ser på en, så sker der noget underligt. Den tingest man der siddende mellem øjnene og som hedder en næse og bare sidder hvor alle andre folk har den (og alle har den der, det er virkelig lidt fantasiløst – hvorfor er der

ingen der haft haft den smule initiativ og inspiration at have den på knæet eller under armen eller et andet nyt sted?) – anyway, den næse undergår en sær forvandling i Poulsgaards og andres øjne. Den vokser, vokser og vokser til den er endnu længere end Pinocchio's – og pludselig holder den op med at være en næse og bliver til en snabel, en super-statskasse-suge-snabel der er i stand til at række ud igennem éns soveværelsesvindue og tværs igennem byen ind til Kulturministeriet hvor den hver dag med henrykkelse snøfler et par millioner til sig og sender tilbage til en, hjem til sengen, hvor man ligger mageligt henslængt og nyder kølige drinks mens letpåkledte sydlandske skønheder vifter én med palmeblade. En skøn idé, i og for sig, men ikke videre realistisk. Måske noget man burde bede Georg Gearløs se lidt nøjere på.

Men værst af alt er dog, at i denne sjælsnedbrydende og sindsfordærvende bestilling regner folk med at man har en mening med alt og altid er i stand til at hive den frem af underbevidsthedens støvsugerpose med samme hast som en film-cowboy trækker fra hofte. Man skriver en bog på 200 sider, for eksempel, og det næste der sker er at de beder én forklare meningen med den på et par linier eller minutter. Og for pokker, hvis det var så simpelt kunne man nøjes med den mening og springe de 200 sider over og holde ferie på Mallorca og blive lækkert brun i stedet for, og så ellers tage hjem og forklare hvad den bog man ikke fik skrevet skulle handle om. Det er der for resten også kollegaer der gør. Nå, spøg til side og hoffer fat: Jeg mener det sgu alvorligt. Der er ingen

der nogen sinde ville gå op til en jonglør der havde stået der på en markedsplads og jongleret med sine flerfarvede bolde i luften og sige: „Flot, makker, men hvad er egentlig *meningen* med det trick der, du? Hvilken politisk funktion har det?“ Og der er ingen der ville standse natpianisten på et tilrøget værtshus for at rømme sig og forhøre ham om hvad meningen var med at spille *April in Paris* lige nu, på den måde, vel?

Men på digtere er der meningsklapjagt hele året, og så er deres trick endda lige så simpelt som jongløren eller natpianistens. Det er et nummer hver gang, og hvis det virker er det fint, og hvis ikke hjælper forklaringer ikke, for så er det digtet der ikke duer eller ikke duer i lige den situation, og det er selvfølgelig bare ærgerligt.

Men det er sådan noget man er nødt til at finde ud af efterhånden, også som digter, og det er det gode ved jobbet: Man er nødt til selv at finde ud af det hele, der er ingen facitliste, intet pensum, ingen mesterlære. Selv malerne har akademier, selv skuespillerne skoler, men digterne har ingenting, de må bare fægte sig frem og begå deres fejl og forhåbentlig lære af dem. Det er en af de sidste brancher det kan lade sig gøre i, og det er fremfor noget det spændende ved dette job. Man er helt ude på det dybe vand, man kan aldrig vide hvordan det skal være – det er et af de få tilbageværende jobs der hverken har overenskomst eller priskurant. Det er et privilegium. Og for det privilegium ville jeg gerne betale en halv snes elfenbenstårne eller finde mig i hundrede Poulsgaarde.